

A Bizottság szolgálatai a megtámadott rendelet elfogadásához vezető eljárás során beleegyeztek abba, hogy az intézkedések formáját vámokról minimum import árra változtatják.

Keresetük alátámasztására a felperesek előadják, hogy a norvég termelők/exportőrök mintája, amelyet az exportra termelőre korlátoztak és nem foglalja magába a nem exportáló gazdálkodókat és a nem termelő exportőröket, nem reprezentálta a norvég lazacipar szerkezetét és nem volt összeegyeztethető a norvég lazacpiac mintáiról szóló korábbi határozatokkal.

A felperesek azt feltételezik továbbá, hogy az alperes elmulasztotta alkalmazni az alaprendelet 9. cikkének (4) bekezdése szerinti alacsonyabb vám szabályát. A felperesek szerint a súlyozott átlagos dömpingkülönbözlet kevesebb volt, mint a súlyozott átlagos kárkülönbözlet és a minimum import árat valamint a megállapított vámot ezért a súlyozott átlagos dömpingkülönbözlet alapján, nem pedig a súlyozott átlagos kárkülönbözlet alapján kellett volna megállapítani. Ami a nem dömpingelt minimum import ár számítását illeti, a felperesek azt feltételezik továbbá, hogy a három éves átlagos átváltási árfolyam használata a vizsgálat időtartamára vonatkozó átlagos átváltási árfolyam helyett a NOK EUR-ra történő átváltása tekintetében mesterségesen növelte a nem dömpingelt minimum import árat.

A felperesek azt állítják továbbá, hogy lazacfilé minimum import ára nem reprezentatív adatokon alapult és az alaprendelet 3. cikke (5) bekezdésének valamint 20. cikkének megsértésével, valamint a gondos ügyintézés elvének, a bizalomvédelem elvének és a védelemhez való jog megszegésével került megállapításra.

Végül a felperesek előadják, hogy a kár felmérése és annak okai hibásak. Először, a kárfelmérésben az alperes a teljes importot „dömpingelt importnak” tekintette, noha egy társaság esetén megállapították, hogy nem dömpingelt. Másodszor a közösségi átlagos eladási árak nyilvánvaló csökkenése a GBP euróra való átváltása miatt következett be, mivel az összes mintavételben részt vevő közösségi termelő az Egyesült Királyságból származott, nem pedig az import miatt. Harmadszor, az alperes elmulasztotta annak megfelelő vizsgálatát, hogy a növekvő termelési költségek a Közösségben milyen hatással lehettek a közösségi ipar helyzetére.

(¹) HL 2006 L 15., 1. o.

(²) HL 1996 L 56., 1. o.; magyar nyelvű kiadás 11. fejezet, 10. kötet, 45. o.

2006. április 13-án benyújtott kereset – DeTeMedien kontra OHIM (suchen.de)

(T-117/06. sz. ügy)

(2006/C 143/66)

Az eljárás nyelve: német

Felek

Felperes: DeTeMedien, Deutsche Telekom Medien GmbH (Frankfurt, Németország) (képviselők: J. Fesenmair és I. Gehring Rechtsanwälte)

Alperes: Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)

Kereseti kérelmek

- Az Elsőfokú Bíróság helyezze hatályon kívül az OHIM első fellebbezési tanácsának R 287/2005-1. sz. fellebbezési eljárásban 2006. január 30-án hozott határozatát;
- az Elsőfokú Bíróság az OHIM-ot kötelezze a felperes megtéríthető költségeinek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

Az érintett közösségi védjegy: A „suchen.de” szövegdjegy a 9., 16., 35., 36., 38. és 42. osztályba tartozó áruk és szolgáltatások vonatkozásában (lajstromszám: 3 915 329).

Az elbíráló határozata: A bejelentés részbeni elutasítása.

A fellebbezési tanács határozata: A fellebbezés elutasítása.

Jogalapok: A bejelentett védjegy rendelkezik megkülönböztető képességgel és nem tisztán leíró jellegű; ennél fogva a lajstromozását nem zárják ki a 40/94/EK rendelet (¹) 7. cikke (1) bekezdésének b) és c) pontjában, valamint 7. cikkének (2) bekezdésében foglalt feltétlen kizáró okok.

(¹) A közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK módosított tanácsi rendelet (HL 1994. L 11., 1. o., magyar nyelvű kiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.)